

Josefien

Jean Depreitere

Aan Sofie, die de pen in mijn hand legde.

Schrijver: Jean Depreitere
Coverontwerp: Jean Depreitere
ISBN: 9789464182323
© Jean Depreitere

Inhoud

1	PARDAF!	7
2	FLASH-BACK EN BLUES.	17
3	DEBBY.	23
4	JOZEF.	31
5	ONWEER!.....	37
6	TSUNAMI.	41
7	INTERMEZZO.	45
8	LENTO.....	49
9	KOFFIEKLETS.	53
10	STACCATO.	57
11	DE BRIL.	61
12	SEPTEMBER.	65
13	HALFTIME.	71
14	CONSTANT.....	75
15	OVERDRIVE.....	79
16	VERHUIS.	85
17	EERSTE STAPPEN.	89
18	HET RODE STRIKJE.	95
19	GEWENNING.	99
20	NAAR DE STAD.....	101
21	PEIS EN VREE!	107
22	DE VONK.....	111
23	EERSTE CONTACT.	117
24	INSTALLATIE.	121
25	AAN TAFEL.....	125
26	DEBBY KOMT LANGS.	127
27	BIJ PETER.	131
28	MIJMERINGEN.....	133
29	EEN OMERKE...OF TWEE.	137
30	HALLOWEEN.....	141
31	DE UITSTAP.....	143
32	DE VERJAARDAG.....	147
33	ZWARTE DAG.....	151
34	KERSTMARKT.....	155
35	DECEMBER.	159

1 PARDAF!

Toen Josefien Cattenback in het rusthuis belandde was ze nog zó onder de indruk van hetgeen ze de laatste maanden had meegemaakt dat ze zich afvroeg hoe het mogelijk was dat een mensenleven zo kon omslaan, precies gelijk de bladzijden van haar misboek toen ze nog naar de mis ging.

Het begon allemaal op een eigenaardige manier, bijna zoals de SF-film die ze was gaan bekijken met Rachel, haar buurvrouw en vriendin, waar ze niets van begrepen had en er de hele nacht over had gepiekerd om toch maar te begrijpen wat ze gezien had. Toen die morgen haar ogen open gingen staarde ze recht in vier verbouwereerde gezichten en, wat haar verwonderde, tussen al die koppen zag ze een stuk blauwe hemel.

Tegelijk ontdekte ze dat ze pijn had in haar achterhoofd en voelde ze een venijnige steek ergens in haar rug, wat haar tot de verontrustende vaststelling bracht dat ze op het voetpad lag.

Vervolgens zag ze dat een haar onbekende vrouw haar boodschappen aan het oprapen was en in haar herbruikbare tas aan het stoppen. Op het ogenblik dat die vier mensen eensgezind en in koor informeerden hoe het ging hoorde ze een sirene die naast haar plots ophield, werd ze opgetild, ergens op vastgegespt, met veel staalgekleter in een donkere ruimte geschoven en, aan de schokken te voelen, weggevoerd.

Dat was allemaal gebeurd pas enkele weken terug en het was maar later dat ze vernomen had dat ze op straat gevallen was. Zonder veel erg, de hoofdpijn was vlug verdwenen dank zij een paar pillen die ze in de Spoed gekregen had van een wel heel vriendelijk meisje in het wit(of was het in het groen? Ze wist het al niet meer).

De stekende pijn tussen haar ribben kwam doordat ze op een knikker gevallen was die een snotneus verloren had en die lichte knaging in haar onderlip kwam van een beschadigde tand van haar gebit toen het op het voetpad naast haar was terechtgekomen en miraculeus het getrappel van de omstaanders overleefd had. Maar dat euvel had ze zelf opgelost met haar nagelvijl.

Op de Spoed hadden ze wel een paar onderzoeken verricht maar, aangezien ze nu "op hare positieven" was wisten ze niet direct in welke afdeling ze haar konden onderbrengen en ze hadden ze dan maar ontslagen. Iemand met een baard en een roze fluovestje had ze haar boodschappentas in de handen gestopt en naar de uitgang geloodst. Ze was met de bus teruggekeerd en had er wijselijk met niemand over gesproken, en zeker niet met Rachel waarvan ze de radheid van tong maar al te goed en ten allen tijde ervaren had.

Pas tien dagen later was het weer van dat. Deze keer zag ze geen blauwe hemel maar keek ze recht in een TL-lamp en ver daarboven een zwart plafond vol grijze kabels. Ze lag tussen een hoop repen chocolade die ze ongewild uit een rek meegetrokken had in haar val in

de supermarkt. Vier mensen in uniform waren haar aan het oprapen en zo werd ze meegenomen tussen een soort erehaag van nieuwsgierigen naar een lokaal waar de muren vol rekken stonden met ontelbare classeurs en elektronisch gedoe. Tot haar verbazing kwam ze terecht op een comfortabele sofa, en ongewild vroeg ze zich af hoe een dergelijk meubel zich had kunnen nestelen tussen al dat professioneel bureaumateriaal. Maar tegelijk kreeg ze een glas fruitsap in haar handen en de mensen rondom wisten niet wat gedaan om haar te believen.

Tot ze uiteengedreven werden om plaats te ruimen voor een imposant zwaargewicht met een nog imposantere boezem die haar eerst vakkundig inspecteerde, van top tot teen, als een entomoloog die een nieuw soort libel onderzoekt. Het was de kassierster van kassa drie die vrijwilligster was bij het Rode Kruis en logischerwijze door de directie erkend werd als de specialiste voor de eerste hulp bij ongevallen. Na een eerste inspectie was ze haar "patiënte" overal wat gaan betasten op zoek naar eventuele breuken, tot groot ongenoegen van Josefien die een hekel had aan al dat "bepotelen." Ook daar was ze, na een goedkeurend gebrom van Kassa 3 weer ontslagen, met een ananas als cadeau vanwege de directie.

Ze had het aan niemand verteld, noch aan Jozef, haar enige zoon noch aan Rachel, doch luttele dagen later werd ze terug op dezelfde manier wakker maar toen keek ze recht naar een kristallen luchter en vóór ze

helemaal bij de hare was wist ze dat ze die lichter kende en dat er stof op lag. Tegelijk ontdekte ze het bezorgde gezicht van haar zoon en diens wederhelft Debby. Voor de derde keer in minder dan drie weken was ze "van haren toppel" gedraaid, ditmaal in de living van haar zoon, gelukkig weer zonder erg. Ze hadden haar toen weer, zeer tegen haar zin, meegenomen "in die gele camion" en de zaken waren in een stroomversnelling terechtgekomen. Twee verplegers in de Spoed herkenden haar als recidiviste en de hele batterij van het geneeskundig korps was er aan te pas gekomen, radiografie, bloedafnames, scanner, cardioloog, neuroloog en andere "loggen".... teveel om in haar wankele hersenen te stockeren. En, zoals ze dat samengevat vertelde aan Rachel die ze was komen bezoeken met een bakje druiven, ze was uit de operatiezaal gekomen met ne "pezeweaver". Die "machinerie", zoals ze haar pacemaker betitelde, was niet hetgeen haar zorgen baarde want hij zat ergens ingeplant onder haar sleutelbeen maar ze maakte zich meer ongerust over die lange fezelpartij tussen Jozef, Debby, de huisdokter en de cardioloog, en daar kon volgens haar niet veel goeds uit voortspruiten. Haar toekomst scheen haar plots schemerig, zelfs duister toe. In een handomdraai stond haar heerlijk georganiseerde leventje op een rotonde en ze vroeg zich af welke afslag ze zou moeten nemen, indien het niet de anderen waren die zouden beslissen over de te nemen richting.

Toen ze na een paar dagen hospitalisatie (luxueus bediend en gratis want ze had een tweepersoonskamer) eindelijk ontslagen werd kwam Jozef haar ophalen, en ze mocht vooraan zitten, de plaats van den dooie dacht ze de tijd van een schietgebed, en Debby nam plaats op de achterbank met haar luttele bagage. Op een bepaald moment dacht ze dat haar zoon de verkeerde richting had genomen maar toen ze er hem attent op maakte stelde hij haar gerust: "We gaan eerst bij ons langs , ma".

Weinig later werd ze binnengeleid in de living en zat ze in de sofa. Bijna ongewild keek ze naar de lichter om zich te vergewissen dat hij wel degelijk een poetsbeurt nodig had. Veel tijd om daarover te piekeren had ze echter niet want Jozef, die een leidende positie had op het stadhuis en dus wist hoe de zaken aan te pakken trok de pedagogische kant op en begon: "moeke"....

Toen stakte hij en trok zijn schouders in want hij zag zijn moeder, gespannen als een snaar, reeds in de startblokken om haar gelijk te halen. Onhandig zijn klamme handen ballend zag hij weer zijn moeder zoals ze was: een klein, tenger oudje met een langgerekt gezicht, een scherpe neus, dunne lippen, grijze haren altijd in een knotje en een kleine stalen bril die ze droeg sinds mensenheugenis want als ze moest veranderen van bril dan kocht ze alleen de glazen. Ze had een stalen wil en doorzettingsvermogen, een karakter uit pinnekensdraad, en een hoog spaarzaamheidsgehalte.

Ongelukkig genoeg was Jozef begonnen met "Moeke" en ze wist heel goed dat hij die term reeds van jongsaf alleen gebruikte als hij iets nodig had of iets vervelends te bekennen. Die verkeerde tactiek kon fataal zijn voor het vervolg van dit verhaal. Hij corrigeerde bijgevolg:

-Ma, we hebben met de dokters gesproken...

-Ja, dat heb ik ook gemerkt maar ik zou eindelijk willen weten waarover.

-Laat me nu even uitspreken. Met uw gezondheid gaat het relatief goed maar...

-Waarom zit ik dan hier in plaats van bij mij thuis?

-Maar toch hapert er iets aan uw gestel want alle dokters zijn het er mee eens: je zou veel beter niet meer alleen wonen. De kans is groot dat je nog valt en dan kan je misschien uren of dagen ergens in de keuken of elders blijven liggen zonder dat je ons kunt verwittigen.

-Als je regelmatig komt kijken zou ik er nooit lang liggen. En, ten andere, waarvoor dient dat machientje dan?

Het ging weer eens de verkeerde kant op. Ze stond recht, gespannen als een boog, zelfs als een kruisboog, zoals Juliaan, haar overleden man het eens had verduidelijkt want haar reflexen waren snel als de bliksem en haar reacties dodelijk. Ze was ook soms zo koppig dat diezelfde Juliaan haar eens had durven zeggen dat ze "ne kop had om cokes te kloppen". Toen hij 's avonds thuis kwam was de deur op slot en hij had zich nooit meer gewaagd aan te sterke uitspraken.

-En wat moet er gebeuren met mijn planten? En Pitoe (haar kater)? En wie zal de tuin onderhouden?

-Ma, kwam Debby tussenbeide, Jozef doet de tuin al vijf jaar, maar Josefien negeerde die opmerking, al wat niet in haar kaarten speelde werd systematisch weggeveegd.

-Naar een rusthuis ga ik niet, dat zit daar vol oude mensen!

-Dat zijn mensen van jou leeftijd en je zal er kennissen opdoen. En ze organiseren allerhande activiteiten.

-jaja, een soort kleuterklas, ik heb dat al gezien op de televisie.

-Dat is goed voor de hersenen en voor je hele lichaam.

-Dat wordt daar een financiële ramp, je wordt er uitgebuit.

-Als je daar toekomt weet je precies waar je aan toe bent.

-In sommige van die huizen worden de oudjes gefolterd.

-Nonsens

-Ze spreken erover in de kranten.

-Als je moet geloven wat er in de kranten staat!

-En ik zal Rachel missen. En zij mij. En Pitoe dan, waar moet die naartoe?

Het werd een dovemansgeprek waar Josefien zich verweerde als een duivel in een wijwatervat, ze beet zich vast in alle uitvluchten om toch maar thuis te blijven wonen. Maar de hamvraag bleef: hoe lang zou het duren vooraleer ze weer tegen de vlakke ging? Jozef, doodernstig lid van de kerkfabriek, vroeg zich in

een onbewaakt moment af waarom zijn moeder zo dikwijls een duikvlucht nam. Naast haar smal gezicht en tengere schouders was ze voorzien van een comfortabel zitvlak en zo zag ze er uit als een zoutvaatje. Haar zwaartepunt kon dan ook niet zo hoog liggen. Die schichtige gedachte bracht een zweem van een glimlach om zijn lippen maar hij herpakte zich inderhaast en compenseerde zijn lichtzinnigheid met een schietgebed.

Intussen waren ze nog nergens en het werd stilaan etenstijd. Het was dan ook met enig ongeduld in de stem dat Debby informeerde of er nu voor twee of voor drie moest voorzien worden.

Het avondmaal werd een duel met drie, Jozef wou niet dat zijn moeder alleen bleef wonen, Josefien weigerde ronduit naar dat "oudmannenhuis" verbannen te worden, en Debby was niet bijzonder opgezet met een bijkomende gaste waarvan ze het netelige karakter maar al te goed kende. Maar uiteindelijk werd een compromis gesloten. Meme zou voorlopig bij haar zoon intrekken in afwachting dat er ergens een plaats vrij kwam in één of ander rusthuis niet te ver af.

Josefien gaf eindelijk schoorvoetend en met lange tanden toe, alhoewel die schikking haar innerlijk goed uitkwam, ze had immers reeds gehoord dat er nergens plaatsen vrij waren en dat er zelfs wachtlijsten waren. Zeer lange hoopte ze. Want bij een verhuis zou ze gescheiden worden van Rachel die misschien een tatermachine was maar die toch goed koffie kon zetten. En wat zou er worden van Pitoe, haar mollige kater die

reeds zodanig veel lentes telde dat zelfs de kattenmaand hem niet meer op de gedachte bracht "er eens een nachtje op uit te trekken"?

En toen schoot het door haar hoofd, als een bliksem in een donderwolk: MIJN HUIS! Ze was er met hare Juliaan ingetrokken op de dag van hun huwelijk en ze waren er altijd blijven wonen, eerst als huurders, vervolgens als eigenaars want ze hadden het na vijftien jaar kunnen kopen voor een interessante prijs. Het was niet groot maar meer hadden ze nooit nodig gehad en achteraan hadden ze een lange tuin met lage omheiningen die toelieten ongestoord met de burens te praten.

In één klap zou dit absoluut verleden tijd zijn. Ze wilde er niet aan denken. Nu toch nog niet.